

ΟΙ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΨΕ

‘Απόψε—ή βραδυά καλή—στη δύση πορφυρίζουν
Σάν Άλικα ροδόφυλλα τὰ σύννεφ’ άγκυλιές.
Κυλούν άργά στη θάλασσα, χαδιάρικ’ άρμενίζουν
Καίρια καλοτάξειδα στης αύρας τīs ριπές.

Τόν Παρθενάνα ρόδινης άνταύγας τόν φωτίζουν
—Στέφανο στίς καλλιμορφες μαρμαρίνες θεές—
‘Απόψε τὰ γαρύφαλα τόν δειλιών άνθίζουν
Καί με μελοῦν τών γιασεμιών, ή θείες εὐωδιές.

‘Ο χρόνος φεύγει. Καρτερῶ νάρθηξ. Σιγά-σιγά
Σκεπάζει τὰ ροδόφυλλα τής νύχτας τὸ σκοτάδι
Καί τὸ φεγγάρι νοιώθοντας τόν έρχομό σ’ άργά

Προβάλλει πίσ’ άπ’ τὸ βονιὸ σκορπίζοντας γιά χάδι
Τήν άσημέν’ άχιτίδα του π’ άπάνω σου λυγὰ
Καί σου χαϊδεύει τή μορφή γλυκειά μου μέσ’ στο βράδυ.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Χρόνια καί χρόνια, στὸν ἴδιο ρυθμό,
Στοὺς ἴδιους τοὺς τόπους, διαβάτης μισεύω.
Καί πάω δὲν ξέρω γιά ποιόνε καίμω
Καί κάτι γυρεύω.

‘Ανάσα μου δίνει ή κάθε άγνή
Καί κάτι καινούργιο καί πρῶο, σά χάδι
Μά ή σκέψη μου, τρέμω, μή σπάσει καί βγει
Σάν πέφτει τὸ βράδυ...

Σέ τίνοο δνειροῦ τὸ πλάνο φτερό,
Φτωχός ταξειδιάρης, ποθῶ ν’ άκουμπήσω;
Σιμά σέ ποιο κόσμο βουδὸ λαχταρῶ
Τὸ νοῦ μου ν’ άφήσω;

‘Απόστασα τώρα καί πλιδὸ δὲ βαστῶ
Κί’ έδῶ τὸ κομμά μου θά γείρω τὸ μαῦρο.
Κί’ αὐτὸ πού γυρνῶ, κί’ αὐτὸ πού ζητῶ
Ποτέ μου δὲ θάβρω...

ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΝΟ...

Φτερά τοῦ νοῦ,
Σέ κόσμο ἀγνοῦ.
Μέ φέρουνε μέρη.
Μέσ’ στη βραδυά
Μιλὰ ή καρδιά
μου, μ’ ἔνα άστέρη...
Κί’ ὡς τὸ κιντῶ,
—‘Ω θαῦμα—αὐτὸ
Κάτι μου γνέφει.
Κί’ ἀπὸ ψηλά,
Μέ μιάς κυλά,
Κάτω άπ’ τὰ νέφη...

Στ’ άγνό του φῶς
—λόθος κρυφός
—τρελῶ μεθύσι—
Νάταν—ώμέ—
Τάστρο, γιά μέ,
νάχε κινήσει...
Μέσ’ στη βραδυά,
Πονεί ή καρδιά
μου, ὡς τὰ βάθη.
Στὸν οὐρανό,
—δνειρο άγνό—
Τ’ άστρο μου, έχάθη...

BETA Π.

νοησία. Τόν εἶχε απαγάγει...

—Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θά φερθῶ τίμα! μου εἶπε. Θά τήν παντρευ-
τῶ μόλις μᾶς δώσει τήν εὐχή του ὁ πατέρας της. Σοῦ τήν παραδίδω,
λοιπόν...

‘Η Σαβίνα χαμογελοῦσε καί με κίτταξε μ’ ἔνα ἱκετευτικό βλέμμα.
—‘Η τρέλλα σου εἶνε άχαρικήριστι! τοῦ άτήνησα. ‘Ας εἶνε
δμως. Θά σᾶς βοηθήσω...

‘Ο Τζιοβάννι άρρησε τή Σαβίνα στο σπίτι μου κί’ έφυγε. ‘Εγὼ τότε
θεώρησα καλὸ νά τήν μαλώσω.

—‘Αμναλη! τής εἶπα.
‘Εκείνη μ’ έπιασε ἀπὸ τὰ χέρια γιά νά με κάνη ν’ άφήσω τὸ σοβαρὸ
ἔπος μου καί νά γίνω πάλι φίλος της, ὅπως πρῶτα.

—‘Ελάτε... Κοιτάξτε με στὰ μάτια! μου εἶπε.
Τής έφριξα μιά λοξή ματιά καί εἶδα έκκλητικό μιά ἄλλη Σαβί-
να!... Τὸ πρόσωπό της ἦταν κόκκινο ἀπὸ τή ντροπή καί τὰ χεῖλη
της έτρεμαν ἀπὸ τή συγκίνηση.

—‘Ηρθα γιά σένα! μου εἶπε με φοβισμένη φωνή. Δὲν κατάλαβες
λοιπόν άκόμα ὅτι σ’ αγαπῶ;

—‘Εμένα; φώναξε σασιτισμένος. ‘Α! Μά αὐτὸ πειδὸ δὲν τὸ περι-
μένα... ‘Ωστε ἦρθες γιά μένα;... ‘Ωστε δὲν αγαπᾶς τόν Τζιοβάννι;

—‘Οχι, καλέ.
—Καί θες νά γίνης δική μου;
—Ναί, καλέ...

—Λαμπρά. Θά παντρευτῆς τὸ Τζιοβάννι
καί θ’ αγαπᾶς ἔμένα. Σ’ άρέσει;
—‘Εξοχα!

‘Ετσι κί’ εἶνε. ‘Εσωσα δηλαδή τὸ φί-
λο μου καί σῶθηκα κί’ ἐγώ, Οικονομηθίκα-
με δηλαδή άρεκέτὰ βολικά κί’ οἱ δύο...

M. ΚΑΤΑΛΑΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

‘Ο ράφτης ἑνὸς διακεκριμένου δανθῆ άναγκάστηκε, ἀφοῦ ἔχασε
τὴν ὑπομονή του, νά στείλῃ τὸ λογαριασμό του στὸν πελάτη του, συ-
νοδευόντάς τον με τήν ἔξης σημείωση:

‘Κύριε, ὁ λογαριασμός σας στέκεται τόσον καιρὸ ἔώρα. Για-
τί τὸν άφίνετε σ’ αὐτὴν τὴν ἔκκερημῆ κατάστασι’.

Καί ὁ κομπενόμενος πελάτης του, τοῦ ἀπάντησε ὡς ἔξης:
‘Κύριε, λυποῦμαι πού ὁ λογαριασμός μου στέκεται τόσον και-
ρὸ. Πῆτε του, λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ νά... καθήσῃ!’

Κάποιος βουλευτῆς τής Γερμανίας εἶδε μιά φορὰ στὸν ἔπνο του
τρία ποντίκια: Τὸ ἕνα παχὺ, τὸ ἄλλο ἀδύνατο καί τὸ ἄλλο τσαφλό. ‘Ε-
κάλεσε λοιπόν ἕναν περιφίμο Τσιγγάνο ἔξηγητῆ τών ὄνειρων γιά νά
τοῦ ἔξηγήσῃ τὸ ὄνειρό του.

Καί ὁ Τσιγγάνος, ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι, τοῦ εἶπε:
—Τὸ παχὺ ποντίκι, βασιλῆά μου, εἶνε ὁ πρωθυπουργός σου, τὸ ἀ-
δύνατο ὁ λαός σου καί τὸ τσαφλό εἶνε... ή Μεγαλειότητά σου!...

‘Ενας κουτσαβάκης ἔλεγε κάποτε σ’ ἕναν κύκλο... εἰθαιμαστῶν
του:

—‘Εχω, βρε παιδιά, ἕκ φύσεως, τόσο ἀρεϊμάνιο καί τρομερὸ ἔ-
φος, πού ὅσες φορὲς κνιτάζομαι σέ καθρέφτη, τρέμω καί φοβοῦμαι
κί’ ὁ ἴδιος... τὸν ἑαυτό μου!...

Ρώτησαν κάποτε ἕναν κακοῦργο, ἂν πράγματι εἶχε
διαπράξει ὅλα ἔκείνα τὰ ἐγκλήματα, γιά τὰ ὅποια τὸν
κατηγοροῦσαν.

—Διέπραξα κί’ ἕνα ἄλλο άκόμα, τὸ τελευταῖο καί χει-
ρότερο, πού δὲν μου τὸ καταλογίσατε! ἀπάντησε ἑλπίος.

—Ποιό;

—Τὸ ὅτι στάθηκα καί με πιάσανε!

‘Ενας χωρικός κάποτε περνώντας μπροστά άπ’ τὸ
Κακοφυτικεῖο μᾶς πόλεως, εἶδε ἕναν κατάδικο πού
τὸν πῆγαιναν ἀλυσσοδεμένον πέντ’-ἔξη χωροφύλακες.

‘Απὸ περιέργεια λοιπόν πλησίασε κάποιον καί τὸν
ρώτησε τί εἶχε κάνει ὁ κατάδικος αὐτός.

—Πλαστογραφεῖς! τοῦ ἔξηγησαν. ‘Ηταν τρομερός
πλαστογράφος!

—Τί εἶνε αὐτὲς ή πλαστογραφίες; ρώτησε ὁ χω-
ρικός.

—Νά, ἀντέγραφε διάφορα ἔγγραφα καί ἔβαζε ξένες
ὑπογραφές.

—Μπᾶ! ‘Οἶδέρε λοιπόν πολλὰ γράμματα γιά νά κάνη
άπ’ αὐτὲς τίς δουλειές.

—Βέβαια...

—‘Α! καλὰ τίλεγα ἐγὼ στὰ παιδιά μου, φώναξε στο
τέλος ὁ χωρικός, πῶς... τὰ πολλὰ γράμματα χαλᾶνε τὸν
άνθρωπο!...

Συμβουλεύεταν κάποτε οἱ συγγενεῖς της μιά νεαρά χή-
ρα καί τής ἔλεγαν:

—Καλὰ θάκανες νά παντρευτῆς, ἀλλά άκόμα καλύτερα θάκα-
νες νά μὴ παντρευῶσουν.

—‘Ας κάμουμε πρῶτα τὸ καλὸ κί’ ἔστερα βλέπουμε γιά τὸ καλό-
τερο! ἀπάντησε ή ἀνυπόμονη χήρα.

‘Ενας μονόφθαλμος κάποτε θέλοντας νά πειράξῃ ἕναν καμπούρη,
πού τὸν ἀπάντησε στο δρόμο του πρῶτ’-πρῶτῆ, τοῦ εἶπε:

—‘Ε, φίλε, σάμπως πολὺ νωρίς φορτώθηκες σήμερα;

Κί’ ὁ καμπούρης ὅμως, πῶ ἔξυτνος, τοῦ ἀπάντησε:

—Σοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πρῶτῆ; Καῦμένη, εἶνε μεσημέρι, ἀλλά ἐσοῦ
δὲν τὸ καταλαβαίνεις γιὰτί άνοιξες μονάχα... τὸ ἕνα σου παράθυρο!

‘Ενας Γασκῶνος παλληκαρῶς διηγόταν κάποτε ὅτι σέ μιά πάλῃ τό-
σο καλὰ κατόρθωσε νά κολλήσῃ τὸν ἀντίπαλό του στὸν τοῖχο, πού γιά
πολλήν ὥρα νόμιζε κί’ ὁ ἴδιος πῶς ἦταν... τοιχογραφία!...

‘Ιδοῦ καί μιά ἐπιτυχημένη ἐπιτάφιος ἐπιγραφή:

—‘Ενθάδε κείται ὁ Χ... Χ... βιώσας ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ὡς ἄν-
θρωπος καί ἐπὶ δεκαπέντε... ὡς σύζυγος!’

—Μαμάκα, τί πράγμα εἶνε αὐτοἱ οἱ ἄγ-
γελοι;

—Οἱ ἄγγελοι, παιδί μου, εἶνε πλάσματα
μέ φτερά.

—Τότε ή χαμαριέρα μας γιὰτί δὲν ἔχει;

—Γιὰτί ρωτᾶς, παιδί μου;

—‘Επειδὴ ὁ μπαμπᾶς, δταν τή βλέπει,
τῆς λέει πάντοτε ἄγγελέ μου.